

to Tjenestemænd var Mand og Kone, fik de ikke begge Dyrtidstillæg. Men man maa dog huske paa, hvad Dyrtidstillæg er. Det er netop ikke en Taksering af Arbejdet, det er en Hjælp til i Øjeblikket at modstaa Tidens Vanskelighed, og man kan dog ikke nægte, at naar to Mennesker lever sammen og begge har Løn af Staten, altsaa Hustruen er erhvervende selv, saa er de dog nok i Almindelighed bedre stillede, end naar Manden alene er erhvervende. Men i hvert Fald vil de jo begge, som jeg tillod mig at sige ved min Forelæggelse af disse Forslag, faa Løntillæg, og derved stilles de jo i Virkeligheden bedre.

Saa er der ogsaa — jeg tror, det var af Hr. Asger Karstensen — nævnt Spørgsmaalet om, at Personer, der faar Kost, undtages fra at faa Dyrtidstillæg. Jeg vil sige, at det forekommer mig ikke urimeligt. Der er særlig ofte her i Tinget fremhævet Sygeplejersker, jeg ved ikke, om det var af Hr. Asger Karstensen. Disse bor paa et Hospital og faar deres Kost paa Hospitalet, og saa er det klart, at Dyrtiden ikke trykker dem i samme Forstand som andre. Men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at de nu ogsaa faar Løntillæg, og da vi er enige om, at det her foreslaaede midlertidige Løntillæg er en Form for Dyrtidstillæg, faar de i Virkeligheden Dyrtidstillæg, selv om de ikke faar det Dyrtidstillæg, som indeholdes i Loven om Dyrtidstillæg.

Dermed tror jeg, jeg har nævnt i hvert Fald de vigtigste af de Indvendinger eller Spørgsmaal, der er rejste overfor Dyrtidstillægsloven, og skal nu vende mig med et Par Ord til det midlertidige Løntillæg. Det ærede Medlem fra Aakirkeby (Kofoed) mente, at Udtrykket „fast Pengeløn“ ikke var heldigt, og han mente, at et Udtryk som pensionsgivende Indtægt var bedre. Deri maa jeg modsige ham, og han vil, naar han læser Bemærkningerne, se, at ind under dette Forslags ligestillede kommer Personer, „der er antagne til fast og endelig Tjeneste ved en Statsvirksomhed, naar de har deres Hovederhverv ved denne, og Vederlaget ikke er at opfatte som et Honorar.“ Det vil sige, at der er en Mulighed for, at de ikke har pensionsgivende Indtægt fra Statens Side, men dog en fast Pengeløn, og da kommer de med ind under dette Lovforslag. Det gælder ogsaa Arbejdere, som efter en vis Tidsfrist naar op til at være pensionsberettigede, men ikke er det straks; de skal have Løntillæg for deres faste Pengeløn. Dernæst fjædede det ærede Medlem til, at det var

meget vanskeligt at skelne imellem, hvad der var Honorar, og hvad der var Løn. Ja vist kan det undertiden være vanskeligt, men der er ingen anden Mulighed end den, at man træffer en Afgørelse af den Slags Spørgsmaal, som kan blive ensartet, og det maa Finansministeriet gøre saaledes, at hvor man kan sige, at Honoraret er udenfor den paagældendes Hovederhverv, at Honoraret er noget, som tillægges ham for en Tjeneste i anden Virksomhed — og det kan dog være en Statsinstitution, hvorved han faar Honoraret; saadan noget kendes —, der skal det ikke regnes med. Men der kunde tænkes Tilfælde, hvor Honoraret var saaledes indvævet, kan jeg sige, i den paagældendes Lønning, at man burde tage Hensyn dertil. I Almindelighed vil dette dog ikke finde Sted, det vil kun blive i særlige Tilfælde; man vil ogsaa efter Navnet kunne skelne Løn fra Honorar.

Adskillige ærede Talere har rettet Indvendinger imod den Bestemmelse i § 2 i Lovforslaget om Løntillæg, som omhandler Forholdet til Lærerne, og man har efter min Mening gjort denne Sag langt vanskeligere, end den i Virkeligheden foreligger. Jeg kan ikke komme bort fra, at det rationelle havde været, at Staten ikke havde ydet andet Løntillæg end et Løntillæg til Alderstillægene, ikke et Løntillæg til Grundlønnen, som Kommunerne jo udræder. Jeg ved ikke, om jeg forstod det ærede Medlem fra Aakirkeby rigtigt, om han virkelig mente, at det, man kunde gaa til, var, at man kun skulde medregne Tillæget til Grundlønnen, at dette kunde være en Løsning af dette Spørgsmaal. Det mener jeg ikke; thi Alderstillæget er jo i Virkeligheden blevet en fast Del af Lærers Lønning, og han maa have Løntillæget af det hele. Men der siges, at der kan være Kommuner, som allerede har forøget Lærernes Grundløn. Hvis man har gjort det, maa man gaa ud fra, at de har ment, at Grundlønnen var for lille; hvis de har ment dette, har Læreren faaet sin Grundløn forhøjet, og saa er denne pensionsgivende, og naar Kommunen saa meddeler Undervisningsministeriet, at den har gjort dette, og at det ikke er sket af Dyrtidshensyn, men fordi man overhovedet mente, at Lærerlønningen trængte til at forhøjes, saa udbetaler Staten de 25 pCt. af Lærers Løn. Hvis Kommuner — for det bliver ikke Finansministeriet, der afgør dette — meddeler Undervisningsministeriet — og Kommunerne meddeler naturligvis kun, hvad der er sandt og rigtigt,